

fra Arilds Tid udelukkende havde beskæftiget sig med at pløje og høste deres store Agre, var Skibberup oprindelig — og tildels endnu — en Fiskerby, hvis Beboere delvis ernærede sig af Havet. Endnu for et Par Menneskealddere siden betragtede Skibberupperne Dyrkingen af deres Jord som en Biting, der helst overlodes Kvinderne, medens Mændene æventyrede sig omkring i nære og fjerne Fjorde og gjorde Landgang rundt om paa Kysterne for at afhænde deres Fangst.

I den ene Ende af Salen stod en simpel Talerstol, bag hvilken den gamle Ladelænges raa Lervæg var dækket af et Dannebrogsslag, der var ophængt saaledes, at det hvide Kors tegnede sig oprejst i den røde Dug. Bænkerækkerne foran Talerstolen var saa godt som udelukkende optaget af Kvinder, medens Mændene havde Plads i den nederste Ende af Salen og langsmed Væggene til begge Sider.

En særlig Opmærksomhed i Forsamlingen vakte Else Anders Jørgen og hendes Datter Hansine, der havde taget Sæde paa en af de midterste Bænkerækker. Else Anders Jørgens fyldige Skikkelse med de lyse, udhvalvede Øjne, det staalgraa Haar og den store Gyldenstykkets-Hue, hvorfra to brede, røde Silkebaand hang ned til den ene Side, vilde have tiltrukket sig Opmærksomhed i enhver Forsamling; men den særlige Grund til den Opsigt, hun idag vakte, var den almindelig kendte Omstændighed, at det var i hendes Hjem, Kapellanen og Væver Hansen havde haft de Sammenkomster, der dannede Indledningen til denne Dags store Begivenhed.

Paa en Maade mente man endog at skylde Else Sagens lykkelige Tilendebringelse. Da hun nemlig ikke havde været tilstede ved Kapellanens og Væver Hansens første Sammentræf i hendes Hus, og da hun ved Hjemkomsten hørte om dets uheldige Udfald, havde hun taget den Beslutning paa egen Haand at opsøge Hr. Hansted, for hvem hun — trods alt — havde bevaret en usvækket